

ஸ்ரீ :
ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம :
நம்பெருமாள் விஜயம்

(ஸத்யம் ஸத்யம் புந: ஸத்யம் யதிராஜோ ஜகத்குரு)

(மலர்-35)

Nov (2) / 2008

நம்பெருமாள், எம்பெருமானார் அருளால் முயன்றவன்
'ஸ்ரீ அஹோயில தாஸன்' க.ஸ்ரீதரன்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

திருவே தஞ்சம்

திருவரங்கனே தஞ்சம்

தஞ்சமடைந்த நம் ராமானுஜன் திருவடிகளே தஞ்சம்

கைப்பொருள்கள் முன்னமே கைக்கொண்டார் காவிரி நீர்
செய்ப்புரள ஓடும் திருவரங்கச் செல்வனார்
எப்பொருட்கும் நின்று ஆர்க்கும் எய்தாது நான் மறையின்
சொற்பொருளாய் நின்றார் என் மெய்ப்பொருளும் கொண்டாரே.

காவேரி வர்த்ததாம் காலே காலே வர்ஷது வாஸவ:
ஸ்ரீரங்கநாதோ ஜயது ஸ்ரீரங்கஸ்ரீச்ச வர்த்ததாம்

ஸத்யம் ஸத்யம் புந: ஸத்யம் யதிராஜோ ஜகத்குரு

உட்பொதிவு

1. ஸ்ரீவிஷ்ணு ஸஹஸ்ரநாமம் (ஸ்வாமி பராசரபட்டர் பாஷ்யம்).....3
2. ஸ்ரீபாஷ்யம்7
3. ஸ்ரீமத் ரஹஸ்யத்ரயஸாரம்10
4. முமுக்ஷுப்படி14
5. திருக்குறுந்தாண்டகம்.....22
6. திருமாலை28

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்ரீபராசரபட்டர் அருளிச் செய்த

ஸ்ரீவிஷ்ணு ஸஹஸ்ரநாம பாஷ்யம்

(பகுதி - 12)

பாஸ்கரர் முதலானோர் ப்ரஹ்மம் ஒரு சில உபாதிகள் (limitations - குறைபாடுகள். இவர்கள் கூறும் உபாதிகள் என்பது சரீரம் மற்றும் புலன்களுடன் கூடிய நிலையாகும். அதாவது ப்ரஹ்மம் இவற்றுடன் கூடி ஸம்ஸாரத்தில் உள்ளது என்பதாகும்) காரணமாக ஸம்ஸாரத்தில் ஈடுபடுவதாகக் கூறுகின்றனர். யாதவப்ரகாசர் முதலானவர்கள் மாற்றம் காரணமாக ப்ரஹ்மம் ஸம்ஸாரத்தை அடைகிறது என்றும் கூறுகின்றனர். இவர்கள் கூறுவதை ஏற்றால் ப்ரஹ்மம் அனைத்து விதமான தோஷங்களுக்கும் உட்பட்டது என்றும், மாறுதலுக்கு உட்பட்டது என்றும் ஒப்புக்கொள்ள வேண்டும். இப்படிக் கொண்டால் "பவித்ரம்", "மங்களம்", "பரம்" முதலான திருநாமங்கள் பொருத்தமாகாது.

தைத்திரீய உபநிஷத் (11-9) - யதோ வாசோ நிவர்த்தந்தே - அவனை அடைய இயலாமல் வாக்குகள் திரும்பின - என்று கூறியது. இதன் காரணமாக, வேதங்களால் ப்ரஹ்மத்தைப் பற்றியும், அவனது குணங்களைப் பற்றியும் கூற இயலவில்லை என்று ஒரு சிலர் பொருள் கூறுகின்றனர். இவ்விதம் கூறுவது சரி அல்ல. இவ்விதம் பொருள் கொண்டால், ப்ரஹ்மம் என்பது முயல் கொம்பு போன்று கற்பனையான ஒன்று என்றாகிவிடும். அதே தைத்திரீய உபநிஷத் பகுதியில் - எந்த ப்ரஹ்மத்தின் ஆனந்தத்தில் இருந்து வாக்குகள் திரும்பினவோ - என்று உள்ளது. இதன் மூலம் ப்ரஹ்மத்திற்கு ஆனந்தம் என்றும் உள்ளதாகக் கூறுவதால், இவர்கள் இந்த உபநிஷத் வரிக்குக் கற்பித்த கருத்துடன் முரணாக உள்ளது விளங்குறது. மேலும் ப்ரஹ்மத்தை அடைய இயலாமல் திரும்பிவிட்டதாகக் கூறப்படும் வரிகளும் பொருத்தமற்றுப் போய்விடும். இது தவிர ப்ரஹ்மத்தை விளக்குவதற்காக உள்ள சாஸ்திரங்கள் பயனற்றுப் போய்விடும். அததோ ப்ரஹ்ம ஜிஜ்ஞாஸா - ஆகையால் ப்ரஹ்மத்தை அறிவதில் ஆவல் - என்று கூறுவது அவசியம் இல்லாமல் போய்விடும். ஜிதந்தே ஸ்தோத்ரம் - வசஸாம் வாச்யம் உத்தமம் - வாக்குகள் அனைத்திற்கும் உத்தமமான பொருள் யாரோ - என்பது போன்ற வாக்கியங்கள்

கோபிக்கும். கடகம் (3-9) - நாவேதவிந்மநுதே தம் ப்ருஹந்தம் - வேதங்களில் ஞானம் இல்லாத ஒருவன் உயர்ந்த அவனை பற்றி அறிய இயலாது - என்று கூறும் வரிகள் பயன் இயலாமல் போய்விடும்.

ப்ரஹ்ம சூத்திரம் (1-1-3) - சாஸ்த்ர யோநித்வாத் - சாஸ்திரங்கள் மூலமே அவனை அறிய இயலும் - என்றது. தைத்திரீய ஆனந்தவல்லீ - சேஷா ஆனந்தஸ்ய மீமாம்ஸா பவதீ - அவனது ஆனந்தத்தை அளக்க முற்படுவோம் - என்று தொடங்கி ஒவ்வொரு முறையும் நூறு நூறு மடங்காக ப்ரஹ்மத்தின் ஆனந்தத்தை அளந்து, நான்முகனின் ஆனந்தம் வரை சென்று நிற்கிறது. இப்படியாக ஆனந்தம் பற்றி பலவிதமாகக் கூறப்படுவது ஏன் என்றால், அந்த ஆனந்தம் எல்லையற்றது என்று உணர்த்துவதற்காகவே ஆகும்; அல்லாமல் ஆனந்தம் என்ற குணமே இல்லை என்று மறுப்பதற்கு அல்ல. வேதாந்த சூத்ரக்காரர் (3-2-21) - ப்ரக்ருதைதாவத்தவம் - என்று அருளிச்செய்தார். ஆகவே என்னுடைய தந்தை (கூரத்தாழ்வாரன்) - ச்ருதிஸ்தவாநந்தமுகாந் ஹரேர்குணாந் இயதத்த்யா மாதுமிவோத்யதா ஸதீ உவாச வாசோ மநஸா ஸஹோசிதாம் நிவ்ருத்திம் ஏவத்வ வதேரஸம்பவாத் -வேதங்கள் அவனது குணங்களையும், ஆனந்தத்தையும் அளக்க முற்பட்டு, அவற்றுக்கு எல்லை காண இயலாமல், வாக்கும் மனமும் திரும்பின - என்றார். இதன் மூலம் - ந யத்ர நாத வித்யந்தே நாம ஜாத்யாதி கல்பநா: - எம்பெருமானே! பெயர், குலம் போன்ற கற்பனைப் பொருள்கள் ஏதும் உன்னிடம் இல்லை - என்று வரிக்கு (அவை உண்டு என்று) பொருள் உறைக்கப்பட்டது.

நாமம், ஜாதி முதலானவை கற்பனை இல்லை என்று கூறியதால், அவை உண்டு என்றே ஆகியது. இந்த வாக்கியமே அவர்களது கழுத்துக்குத் தூக்குக் கயிராகிறது. நாமம் இல்லை என்று கூறிவிட்டு, அந்த வரியில் "நாத" என்று ஏன் அழைக்கவேண்டும்? இதன் மூலம் புலன்களுக்கு அப்பால் இருந்தாலும், நமது சொற்கள் எட்டும் தூரத்திலேயே அவன் உள்ளான் என்றாகிறது. ஆக வேத வரிகள் கூறுவது - சொற்கள் மூலம் அவனை வரையறுத்துக் கூற இயலாது என்பதே ஆகும். அவன் அவனுக்கு மட்டுமே உரியதான, மற்ற யாருக்கும் கூற இயலாததான திருநாமங்களால் போற்றப்படுகிறான். இதனை விஷ்ணு புராணம் (5-2-19) - நாம கர்ம ஸ்வரூபாணி ந பரிசேத் கோசரே - யாருடைய பெயர், செயல், ரூபம் ஆகியவை எல்லையை அறியாதோ, அவன் உனது கருவில் உள்ளான் - என்றது.

ஒரு சிலர் திருநாமங்களில் உள்ள ஒவ்வொரு திருநாமத்தையும் பல்வேறு பகுதியாகப் பிரித்து, அதன் மூலம் அந்தத் திருநாமங்கள் எதனை உணர்த்துகின்றன என்பதை அந்தந்த பகுதிகள் மூலம் கூற இயலாது - என்று வாதாடலாம். மேலும் இவர்கள் கூறுவது - இங்கு திருநாமங்கள் மூலம் எம்பெருமானின் குணங்கள் குறித்து நமக்கு உபதேசிக்க முயற்சிக்கவில்லை - என்பதாகும். இந்தக் கருத்து

மிகைப்படுத்தப்பட்ட ஒன்று என்பதை உணர்ந்து கொள்ள வேண்டும். காரணம், ஒவ்வொரு திருநாமமும் உயர்ந்த ஒரு பொருளை அளிப்பதாகவே உள்ளது. மேலும் இவற்றைத் தள்ளலாம் என்பதற்கு எந்த ப்ரமாணமும் இல்லை. தவிரவும், இந்தத் திருநாமங்களை பீஷ்மர் - யாநி நாமாநி கௌணாநி - என்றே போற்றுகிறார்.

விஷ்ணு ஸூக்தம் - ஆஸ்ய ஜாநந்தோ நாம சித் விக் தேந - யார் ஒருவன் திருநாமத்தில் ஒன்றையாவது பிரித்து ஆராய்கிறானோ - என்றது. ஆக எம்பெருமானின் திருநாமங்களை உச்சரித்தல் என்பது, அவனது பல்வேறு குணங்களை நமக்கு ஞாபகப்படுத்தவே ஆகும். இந்தத் திருநாமங்கள் சாஸ்திரத்தில் உள்ள மந்திரங்கள் போன்று, சாஸ்திரங்களில் கூறப்பட்ட குணங்களை மட்டுமே நமக்கு உணர்த்துவதாக உள்ளன. இதனால், அந்த ப்ரஹ்மத்திற்கு உள்ள குணங்கள் இல்லை என்று ஆகிவிடாது. இதனால்தான் இந்த ஸஹஸ்ரநாமத்தின் ஆரம்பத்திலும் முடிவிலும், எம்பெருமானின் குணங்களைக் கூறுவதாக உள்ளது. ஸஹஸ்ரநாமத்தின் நடுப்பகுதியில் அந்தக் குணங்களை நினைவில் வைத்துக் கொள்வதற்காக, திருநாமங்கள் கூறப்பட்டுள்ளதன். இந்தத் திருநாமத்தி ஒன்றையாவது உச்சரித்தாலே போதுமானது, அனைத்து பலன்களையும் அளிப்பதாக அது உள்ளது. இப்படி எந்த ஒரு திருநாமத்தை எடுத்துக் கொண்டாலும், அது பன்னிரண்டு எழுத்து மந்திரமாகவும் (ஓம் நமோ பகவதே வாஸுதேவாய), எட்டு எழுத்து மந்திரமாகவும் (ஓம் நமோ நாராயணாய), ஆறு எழுத்து மந்திரமாகவும் (ஓம் நமோ விஷ்ணவே) உள்ளது. ஒரு மந்திரத்தை மூல மந்திரமாகவும் மற்றவற்றை அங்கமாகவும் கொள்ளலாம். இதனை ஸ்ரீமத்பாகவதமும் கூறுகிறது.

விஷ்ணு ஸூக்தம் - நாம சித் விவக்தேன - என்பதன் மூலம் இது உணர்த்தப்படுகிறது. இந்தத் திருநாமங்களின் பொருளைக் கூறித்து விவரிக்கப்பட்டுள்ள மஹாபாரதத்தின் அத்யாயங்களில், திருநாமங்களைப் பொருள் அறியாமல் உச்சரித்தாலே போதுமானது என்று கூறப்பட்டாலும், அவற்றை நன்கு ஆராய்வதன் மூலமே, எம்பெருமானின் குணங்கள் குறித்து நன்கு அறிந்து, மனத் தெளிவும் பெற இயலும்.

மஹாபாரதம் சாந்தி பர்வம் - அஸ்தௌஷீத் நாமபி: வ்யாஸ: ஸா விஷ்யோ மதுஸூதநம் ஏஷாம் நிருக்தம் பகவந் பரமம் வக்தும் அர்ஹஸி சுச்ருஷோ: ச்ரத்ருதாநஸ்ய ப்ரஜாபதிபதே: ஹரே: ச்ருத்வா பவேயம் யத் பூத சரத் சந்த்ர இவாமல: - வ்யாசர் தன்னுடைய சீடர்களுடன் சேர்ந்து மதுசூதனின் திருநாமங்களைக் கூறி புகழ்ந்துள்ளார்; அந்தத் திருநாமங்களின் முக்கியத்வத்தைப் பற்றி எனக்குக் கூறுவதற்கு நீங்கள் மனம் வைக்கவேண்டும்; அவற்றைக் கேட்பதில் நான் ஆவலாக உள்ளேன்; நான்முகனையே படைத்த ஸ்ரீஹரியின்

திருநாமங்களைக் கேட்பதன் மூலம் தோஷத்துடன் கூடிய சந்திரன் போன்று அல்லாமல், நான் தூய்மை அடைவேன் - என்றது.

மஹாபாரதம் (உத்யோக பர்வம்) - பூயோ மே புண்டரீகாஷ்டம் ஸஞ்ஜய ஆசக்ஷ்வ ப்ருச்சதே நாம கார்மார்த்தவித் தாத பாப்நுயாம் புருஷோத்தமம் - த்ருதராஷ்ட்ரன் சஞ்சயனிடம், "தந்தை போன்றவனே! தாமரை போன்ற கண்கள் கொண்ட க்ருஷ்ணனைப் பற்றி மீண்டும் எனக்குக் கூறுவாயாக. அவனது திருநாமங்களின் பொருள்களையும், அவனது செயல்களையும் அறிவதன் மூலம் நான் அவனையே அடைய இயலும் - என்றது. இந்தத் திருநாமங்களை விநியோகிக்கின்ற முறை பற்றி உத்யோக பர்வம், மோசஷ தர்மம் மற்றும் வைஷ்ணவ தர்மம் முதலானவற்றில் இருந்தும், ஒவ்வொரு திருநாமத்தை உச்சரிக்கும்போது செய்யப்பட வேண்டிய ஜபம் பற்றியும் வேறு பல நூல்களில் இருந்து அறிந்து கொள்ளலாம்.

ஹரித வம்சத்தின் ஒளியாக உள்ளவரும், ஸ்ரீவத்ஸாங்கர் என்பவரின் புத்திரரும், ஸ்ரீரங்கநாதனால் பராசரபட்டர் என்று திருநாமம் சூட்டப்பட்டவரும் ஆகிய ரங்கநாதனால், ஸ்ரீவிஷ்ணு ஸஹஸ்ரநாமத்திற்கு இயற்றப்பட்ட ஸ்ரீ பகவத் குண தர்ப்பணம் என்னும் வ்யாக்யானத்தின், உபோத்தகாத அதிகாரம் ஸம்பூர்ணம்.

(அடுத்த இதழ் முதல் திருநாமங்களுக்கான பாஷ்யம் தொடங்கும்)

...தொடரும்

அழகியமணவாளன் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி பராசரபட்டர் திருவடிகளே தஞ்சம்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

பகவத் ராமானுஜர் அருளிச் செய்த

ஸ்ரீபாஷ்யம்

(பகுதி - 35)

3-3-48 அநுபந்தாதிப்ய: ப்ரஜ்ஞாந்தர ப்ருந்தக்தவவத் த்ருஷ்டச்ச தத் உக்தம்

பொருள் - பல அநுபந்தங்கள் (ஸ்தோத்ரம் போன்ற) மூலம் வித்யாமயமான யாகத்திற்கும், கர்மரூபமான யாகத்திற்கும் வேறுபாடு அறியப்படுகிறது. பல வித்யைகள் இதே போன்று அறியப்படுகின்றன. இதனைக் காணவும் செய்யலாம். இது முன்னரே கூறப்பட்டது.

ஸித்தாந்தம் - (கடந்த சூத்திர பூர்வபக்ஷத்திற்கு உரியது) - அநுபந்தங்கள் போன்ற பல காரணங்களால், கற்கள் அடுக்கி அக்னியை வளர்க்கும் கர்மரூபமான யாகத்தைக் காட்டிலும் வித்யாமயமான யாகங்கள் வேறுபட்டவை என்று அறியலாம். அநுபந்தம் என்றால் அந்தந்த யாகங்களில் பயன்படும் பாத்திரங்கள், ஸ்தோத்ரங்கள், சாஸ்திரங்கள் போன்றவை ஆகும். இதனை ஸதபத ப்ராஹ்மணம் (10-5-3-3) - மநஸைஷு க்ரஹா அக்ருஹ்யந்த மநஸா அஸ்துவந்த மநஸா அசம்ஸந் - இந்த அக்னியைப் பொறுத்தவரை மனதால் பாத்திரங்கள் எடுக்கப்பட்டு, மனதால் ஸ்தோத்ரங்கள் கூறப்பட்டு, மனதினால் உச்சரித்தனர் - என்றது காண்க. சூத்திரத்தில் உள்ள ஆதி என்ற பதம் (அநுபந்த + ஆதி) மூலம், கடந்த சூத்திரத்தின் ச்ருதி வாக்கியங்கள் கூறப்படுகின்றன. இந்தப் பதம் மூலம் உணர்த்தப்படுவது - ச்ருதி லிங்க வாக்கியங்கள் மூலமாக வித்யாமயமான யாகம் வேறுபட்டது - என்பதாகும்.

ப்ரஜ்ஞாந்தர ப்ருதக்த்வாத் - தஹரவித்யை முதலான (இந்த வித்யைகள் ப்ரஜ்ஞாந்தரம் எனப்படும்) வித்யைகளில், கர்மரூபமான யாகத்தைக் காட்டிலும், இந்த வித்யைகள் எவ்விதம் ச்ருதி போன்றவற்றால் வேறுபட்டவை என்று அறியப்படுகின்றனவோ, அது போன்றே இங்கும் கொள்ளவேண்டும். இப்படியாக அநுபந்தம் போன்றவற்றால் வித்யாமயமான யாகம் என்பது க்ரியாமயமான யாகத்தைக் காட்டிலும் வேறுபட்டது என்று அறிந்து தெளிந்த பின்னர், இதற்கான ஒரு விதியை நாமே கற்பிக்கலாம். இது போன்ற கற்பிக்கப்பட்ட விதி வாக்கியங்கள்

அநுவாதரூபமான வரிகளில் காணப்படுகின்றன (அதாவது கூறியதையே கூறியது போன்றே உள்ளன). இந்த விஷயம் பூர்வமீமாம்ஸையில் (3-5-21) - வசநாநி த்வபூர்வ த்வாத் - அந்த வரிகள் விதிகளே ஆகும், காரணம் அவை புதிதான ஒன்றை அறிவிப்பதால் - என்று கூறப்பட்டது. மேலும் பலன் குறித்து, ஸதபத ப்ராஹ்மணம் (10-5-3-4) - தேஷாமேகைக ஏவ யாவாநஸௌ பூர்வ: - இவற்றில், முன்னர் கூறப்பட்டது போன்றே பின்னர் உள்ளதற்கும் - என்று உரைத்தது. அதாவது, கர்மரூபமான யாகத்தில் கற்கள் மீது அக்னியை வளர்த்துச் செய்யும் யாகத்தில் எந்த அளவு பலன் உள்ளதோ, அதே அளவு மனம் மூலம் இயற்றப்படும் அக்னிக்கு வித்யாரூபமான யாகத்தில் உள்ளது - என்று கொள்ளவேண்டும்.

பூர்வபக்ஷம் - சூத்திரம் 3-3-43ல், மனச்சித் போன்ற அக்னிகள் கற்கள் கொண்டு இயற்றப்படும் யாகத்தில் வளர்க்கப்படும் அக்னிகள் போன்றதே ஆகும்; ஆகவே மனச்சித் முதலான அக்னிகள் க்ரியாமயமான யாகத்தின் அங்கங்களே என்று கூறினோம் அல்லவா (அடுத்து சூத்திரம் பதில் தருகிறது)?

3-3-49 ந ஸாமாந்யத் அபி உபலப்தே: ம்ருத்யுவத் ந ஹி லோகாபத்தி:

பொருள் - அப்படி அல்ல, ஏதோ ஒரு சில காரணங்களால் இருக்கலாம்; ம்ருத்யு புருஷனுக்கு ம்ருத்யுலோகம் அடைதல் இல்லை.

ஸித்தாந்தம் - (கடந்த சூத்திரத்தின் பூர்வபக்ஷத்திற்கு உரியது) - சாதாரண அக்னியின் வீர்யம், மனச்சித் போன்ற அக்னிக்குக்கும் உண்டு என்று கூறுவதால், இரண்டிற்கும் அனைத்துச் செயல்களிலும் ஒற்றுமை உண்டு என்று ஏற்பட்டதாகக் கொள்ளக்கூடாது. ஏதோ ஒரு சில விஷயங்களில் ஒற்றுமை இருந்தாலும், இது போன்று ஒன்றாகவே கொள்வதைக் காணலாம். உதாரணமாக ஸதபத ப்ராஹ்மணம் (10-5-2-23) - ஸ ஏஷ ஏவ ம்ருத்யு: ய ஏஷ ஏதஸ்மிந் மண்டலே புருஷ: - இந்த சூர்யமண்டலத்தில் உள்ள புருஷனே ம்ருத்யு புருஷன் ஆவான் - என்றது. இது போன்ற வரிகளில் அழிப்பவன் (ஸம்ஹர்த்தா) போன்ற சில ஒற்றுமைகள் காரணமாகவே, சூர்யமண்டலத்தில் உள்ள புருஷனே யமன் என்று கூறப்பட்டது. இவ்விதம் பொருள் கொண்டதால், சூர்ய மண்டலத்தில் உள்ள புருஷனுக்கு, யமன் போன்று யமலோகத்தை ஆளும் தன்மை உள்ளது என்று கூற இயலுமோ? இயலாது. இது போன்றே இங்கும், சாதாரண அக்னியின் வீர்யம் என்பது மனச்சித் போன்ற அக்னிகளில் உள்ளது என்று கூறுவதால் மட்டுமே, மனச்சித் முதலான அக்னிகள் க்ரியாமயமான யாகத்தின் அங்கமாக உள்ளன என்று கூற இயலாது. இங்கு கூறப்பட்டது என்னவென்றால் - கற்கள் கொண்டு வளர்க்கப்படும் அக்னியால் செய்யப்படும் க்ரியாமயமான யாகத்திற்கு என்ன பலன் உள்ளதோ அதே பலன், மனச்சித் போன்ற அக்னி கொண்டு இயற்றப்படும் வித்யாரூபமான யாகத்திற்கும் உண்டு என்பதாகும்.

3-3-50. பரேண ச் சப்தஸ்ய தாத்வித்யம் பூயஸ்த்வாத் து அநுபந்த:

பொருள் - அடுத்து உள்ள ப்ராஹ்மணத்தாலும், சப்தத்திற்கு வித்யாமயமே கூறப்பட்டது; தன்மைகள் அதிகமாக உள்ளதால் இங்கு கூறப்பட்டன.

ஸித்தாந்தம் - ஸதபத ப்ராஹ்மணத்தில் அடுத்து உள்ள ப்ராஹ்மணத்திலும், மனச்சித் போன்ற அக்னிகள் அதே தன்மையைக் கொண்டதாகவே கூறப்பட்டுள்ளன. அதாவது, அவை வித்யாமயம் என்றே கூறப்பட்டன. இந்த வரிகள் ஸதபத ப்ராஹ்மணத்தில் (10-5-4-1) - அயம் வாவ லோக ஏஷ: அக்னிச்சிதஸ் தஸ்யாப ஏவ பரிச்ரித: - இந்த உலகமே அக்னியின் மேடையாகும்; கடலில் உள்ள நீரே கற்களாக உள்ளன - என்று தொடங்கி; (10-5-4-1) - ஸ யே ஹைததேவம் வேத லோகம் ப்ருணாம் ஏநம் பூதம் ஏதத் ஸர்வம் அபி ஸம்பத்யதே - இப்படியாக மேலே கூறப்பட்ட அக்னியை இந்த உலகமாகவே யார் அறிகிறானோ, அவனை அனைவரும் அடைகின்றனர் - என்று முடிந்தது. இங்கு தனிப்பலனைக் கொண்ட வித்யையே கூறப்பட்டது. இது போன்று, இங்குள்ள வைச்வாநர வித்யையிலும் வித்யையே விதிக்கப்பட்டதைக் காணலாம். ஆகவே ஸதபத ப்ராஹ்மணம் கூறுகின்ற அக்னிரஹஸ்ய பகுதியில், க்ரியாமயமான யாகம் மட்டுமே கூறப்பட்டது என்று கொள்ள வேண்டும்.

பூர்வபக்ஷம் - அப்படி என்றால் மனச்சித் போன்ற வித்யாமயமானவற்றைக் குறித்து ப்ருஹத் ஆரண்யக உபநிஷத்தில் படிக்கப்பட வேண்டியதுதானே? ஏன் அக்னி ரஹஸ்யத்தில் அவற்றைச் சேர்க்க வேண்டும்?

ஸித்தாந்தம் - கூறுவோம். மனச்சித் போன்ற அக்னிகளுக்கும் படிக்கப்பட வேண்டிய தன்மைகள் குறித்து, இங்கு அதிகமாக உள்ளதால், இங்கேயே மனச்சித் போன்றவையும் படிக்கப்படுகின்றன.

பூர்வ விகல்பாதிகரணம் ஸம்பூர்ணம்

தஞ்சமடைந்த நம் ராமானுஜன் திருவடிகளே தஞ்சம்

... தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்ரீவேதாந்த மஹாதேசிகள் அருளிச் செய்த

ஸ்ரீமத் ரஹஸ்யத்ரயஸாரம்

(பகுதி - 35)

சேஷியின் புருஷகாரம் போன்ற தன்மைகள்

மூலம் - இப்புருஷகாராதிகள் அஞ்சுக்கும் விசேஷங்களாவன - மறுக்கவொண்ணா மையும், ஒழிக்கவொழியாமையும், நிருபாதிகமாகையும், ஸஹகாரியைப் பார்த்திருக்க வேண்டாமையும், தண்ணியரான பிறருடைய பேறே தன் பேறாகையும்.

விளக்கம் - பிராட்டியிடமிருந்து சிபாரிசாக (புருஷகாரமாக) எம்பெருமான் பெறுகின்ற விண்ணப்பங்கள் ஐந்து தன்மைகளுடன் கூடியிருக்கும். அவையாவன - பிராட்டி கூறுவதை மறுக்க இயலாமை, தன்னைச் சரணம் அடைந்தவர்களை தள்ள இயலாமை, எதனையும் எதிர்பாராமல் இருத்தல், சரணாகதி அடைவதற்கு வேறு எதனையும் எதிர்பாராமல் இருத்தல் மற்றும் சரணம் அடைந்தவர்களின் பலனைத் தனது பலனாகவே கொள்ளுதல் - என்பதாகும்.

ப்ரபத்தி குறித்த ஐந்து சந்தேகங்கள்

மூலம் - இவ்விசேஷங்கள் அஞ்சாலும் சங்காபரிஹாரம் பிறந்தபடி எங்ஙனையென்னின்:

விளக்கம் - முன்பு எழுந்த ப்ரபத்தி குறித்த ஐந்து சந்தேகங்கள், இந்த ஐந்து தன்மைகளால் எப்படி நீங்கியது என்றால்...

மூலம் - ஸர்வஜ்ஞனாய் ஸர்வசக்தியாயிருந்தானேயாகிலும் மறுக்கவொண்ணாத புருஷகார விசேஷத்தாலே அந்த:புர பரிஜந விஷயத்திற்போலே அபிகந்தவ்யதா விரோதிகளான அபராதங்களையெல்லாம் சூமித்து இவற்றில் அவிஜ்ஞாதா என்னும்படி நின்று அபிகந்தவ்யனாம்.

விளக்கம் - எம்பெருமான் அனைத்தும் அறிந்தவனாகவும், அனைத்து சக்தியும் கொண்டவனாக உள்ளபோதிலும், பிராட்டியின் புருஷகாரத்தை மறுக்க இயலாமல் உள்ளான். அரசியின் வேலையாட்கள் செய்யும் தவறுகளை மன்னன் எப்படி பொறுத்துக் கொள்வானோ அது போன்று, தன்னை அடைய இயலாமல் தடுக்கின்ற குற்றங்களை பொறுத்துக் கொள்கிறான். இந்தத் தவறுகளைத் தான் காணாமல் உள்ளவன் போன்றே இருந்து, அனைவரும் தன்னிடம் வரும்படியாக நிற்பான்.

மூலம் - கர்மாநுரூப பலப்ரதனேயாகிலும் இப்ப்ரபத்திரூப வ்யாஜத்தாலே ப்ரஸந்நனாய் ஸ்வாமித்வ தாஸத்வ ஸம்பந்தோபோதிதமாய் தாயம் போலே ஸ்வத:ப்ராப்தமான அளவில்லாத பலத்தையும் தரும்.

விளக்கம் - அவரவர்களின் கர்மங்களுக்கு ஏற்ப பலன் அளிப்பவனாக உள்ளபோதிலும், ப்ரபத்தி செய்வதன் மூலம் அதிக கருணை உள்ளவன் ஆகிறான். இதனால் அடையவேண்டிய பலனை விட அதிகமாகவே அளிக்கிறான். எஜமான-அடிமை உறவுக்கு ஏற்ப, தவறுகள் பல இழைத்தபோதிலும், அவர்கள் பிறப்புரிமையாக அடையப்பட வேண்டிய நன்மைகள் போன்று, இவன் நன்மைகள் செய்கிறான்.

மூலம் - அவாப்த ஸமஸ்த காமதையாலே ஸர்வோபகார நிரபேசுனேயாகிலும் அல்பவ்யாஜத்தாலே வசீகார்யனான ஸுஜந ஸார்வபௌமனைப் போலே தன் நிரூபாதிக காருண்யாதிகளாலே இவன் செய்கிற சிலவான வ்யாபாரத்தைத் தனக்குப் பரிபோபகாரமாக ஆதரித்துக் கொண்டு க்ருதஜ்ஞனாய்க் கார்யம் செய்யும்.

விளக்கம் - இவன் அடையவேண்டிய அனைத்தையும் பெற்றவனாக உள்ளபோதிலும், அவற்றைப் பெறுவதற்கு யாருடைய உதவியும் அவசியம் இல்லாதவனாக உள்ளபோதிலும் - எதனையும் எதிர்பாராமல் உள்ள தனது அளவு கடந்த கருணை காரணமாக, நாம் செய்யும் சிறியதான ப்ரபத்தி என்பதை, நாம் அவனுக்குச் செய்யும் மிகப்பெரிய பேறு என்று கொள்கிறான். சிறிய பரிசு

கொடுத்தாலும் மகிழும் பேரரசர், பரிசு கொடுத்தவனுக்கு எண்ணற்ற உதவிகள் செய்வது போன்று இவன் உள்ளான்.

மூலம் - சஷுத்ரதேவதைகளைப்போலே சஷிப்ரகாரியன்றாகிலும் மற்றும்ள்ள சாஸ்த்ரார்த்தங்களுக்கு விளம்பித்துப் பலங்கொடுத்தானேயாகிலும் அநந்யசரணனுடைய ப்ரபத்திக்கு ஒளதார்யாதி குணஸஹிதமாய் ஸஹகார்யந்தர நிரபேசஷமான தன் ஸங்கல்பமாத்ரத்தாலே காக விபீஷணாதிகளுக்குப்போலே இவன் கோலின காலத்திலே அபேசஷிதம் கொடுக்கும்.

விளக்கம் - இவன் சாதாரண தெய்வங்கள் போன்று உடனடியாகப் பலன் அளிப்பதில்லை. மற்ற சாஸ்த்ரங்களின் வழி நடப்பவனுக்குச் சற்று தாமதமாகவே பலன்கள் அளிக்கிறான். ஆனால், மற்ற உபாயங்கள் ஏதும் இல்லாமல், தன்னையே சரணம் என்று ப்ரபத்தி செய்தவர்கள் விரும்புவதை, சற்றும் காலம் தாழ்த்தாமல், உடனேயே அளித்துவிடுகிறான். இது இவனது ஒளதார்யத்தையும், மற்றவர்களிடமிருந்து எந்த உதவியையும் எதிர்பாராமல் உள்ள குணங்களாலும் ஆகும். இதனை காகாசுரன், விபூஷணன் விஷயங்களில் காணலாம்.

மூலம் - ஸமாதிக தரித்ரனேயாகிலும் ஸ்வாதந்த்ரயாதி குணவிசிஷ்ட்டனாய் தன் ப்ரயோஜநமாக ஆசரிதருக்கு அபேசஷிதம் செய்கிறானாகையால் கோசல ஜநபதத்தில் ஜந்துக்களுக்குப்போலே, குமாரனோடொக்கத் திர்யக்கான கிளிக்குப் பாலுட்டுங் கணக்கிலே தரம் பாராதே கொடுக்கும்.

விளக்கம் - இவனுக்கு மேலே யாரும் இல்லை, இவனைப் போன்றவர்களும் யாரும் இல்லை. இவன் ஸ்வாதந்த்ரமானவன் ஆவான். ஆயினும், தன்னை அண்டியவர்களுக்கு, தனது மகிழ்ச்சிக்காகவும் பேற்றுக்காகவும், அவர்கள் விருப்பத்தின்படி நடக்கிறான். ஆகவே, இவன் யாருடைய உயர்வு தாழ்வுகளையும் பாராமல் உதவுகிறான். கோசல நாட்டில் இராமன் தன்னுடைய கிளிக்கு பாலுட்டும் அரசகுமாரன் தொடங்கி, தனது குழந்தைக்குப் பாலுட்டும் சாதாரண விலங்குகள் வரை அனைவரையும் ஒன்றாகவே நடத்தினான்.

மூலம் - இப்படி யதாலோகம் பிறந்த சங்கைகளுக்கு யதாலோகம் பரிஹாரமுண்டாகையாலே யதாசாஸ்த்ரம் ப்ரபத்தி அபேசஷித ஸாதநமாகக் குறையில்லை.

விளக்கம் - இப்படியாக ப்ரபத்தி குறித்து நாம் அன்றாடம் காணும் செயல்கள் குறித்து எழுந்த சந்தேகங்கள் அனைத்தும், அதே போன்று நாம் அன்றாடம் காணக்கூடிய செயல்கள் மூலமாகவே தீர்க்கப்பட்டன. ஆகவே சாஸ்த்ரங்களால் கூறப்படும் ப்ரபத்தி என்பது எம்பெருமானை அடைவதற்கான உபாயம் என்பதில் ஐயம் இல்லை.

தூப்புல் பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்

... தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்ரீபிள்ளை லோகாசார்யர் அருளிச் செய்த

முழுசுஷுப்படி

ஸ்வாமி மணவாள மாமுனிகள் அருளிச் செய்த வ்யாக்யானம்
(பகுதி - 35)

207. தன்னடையே சொல்லிற்றாகாதோ? என்னில்

அவதாரிகை - "அதர்ம நிவ்ருத்தியும், தர்மசப்த வாச்யமாகையாலே, அத்தை விடச்சொன்னால், அதர்மத்தைச் செய்யென்னுமிடம் அர்த்தாத் உக்தமாகாதோ?" என்கிற ப்ரதிவாத்யுத்தியை அநுவதிக்கிறார் - தன்னடையே சொல்லிற்றாகாதோ? என்னில் - என்று.

விளக்கம் - கடந்த சூர்ணையில் கூறப்பட்ட கருத்திற்கு ஒரு சிலர், "அதர்மத்தில் இருந்து விலகுதல் என்பது, தர்ம சப்தம் மூலமே கூறப்படுகிறது அல்லவா? அப்படி உள்ளபோது, அனைத்து தர்மங்களையும் கைவிடு என்று கூறுவதன் மூலம், அதர்மங்களைச் செய் என்று மறைமுகமாகக் கூறுவதாகிறது அல்லவோ?", என்று கேட்கலாம். இந்தக் கேள்வியை இங்கு கூறுகிறார்.

வ்யாக்யானம் - தனியாக ஏதும் இல்லை.

208. ஆகாது; தர்மசப்தம் அதர்ம நிவ்ருத்தியைக் காட்டாமையாலே.

அவதாரிகை - அதுக்கு உத்தரம் அருளிச்செய்கிறார் - ஆகாது; தர்மசப்தம் அதர்ம நிவ்ருத்தியைக் காட்டாமையாலே - என்று.

விளக்கம் - கடந்த சூர்ணையில் உள்ள கேள்விக்கு விடை அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது தர்மங்களை விடச்சொன்ன இத்தால் "அதர்மங்களைச்செய்" என்னுமிடம் தன்னடையே சொல்லிற்றாகாது; தர்மசப்தம்

அதர்ம நிவ்ருத்த்யாதி அங்க ஸஹிதமாய் ப்ரதாநமாயிருந்துள்ள விஹிதாநுஷ்டாநத்தைக் காட்டுமதொழிய, ஸாமாந்யேந அதர்ம நிவ்ருத்தி மாத்ரத்தை காட்டாமையாலே - என்கை.

விளக்கம் - தர்மங்களை விடும்படிக் கூறிய இதன் மூலம் “அதர்மங்களைச் செய்” என்பது தானாகவே வெளிப்படாது. இதன் காரணம் - அதர்மங்களில் இருந்து விலகி இருத்தல் என்பது, “தர்மம்” என்பதன் மூலம் கூறப்படவில்லை. மாறாக, தர்மம் என்பதன் மூலம் அதர்மங்களில் ஈடுபடாமல் இருத்தல் முதலான அங்கங்களுடன் கூடிய அநுஷ்டாநங்கள் பற்றியே முக்கியமாகக் கூறப்பட்டது.

209. காட்டினாலும், அத்தை ஒழிந்தவற்றைச் சொல்லிற்றாமித்தனை.

அவதாரிகை - “அதர்ம நிவ்ருத்திக்கு தர்மசப்தவாச்யத்வம் முக்யமாக இல்லையேயாகிலும் ஸர்வசப்த ஸாஹித்யத்தாலே தர்மசப்தம் விசேஷண பூதமான இது தன்னையுங் காட்டாதோ?” என்ன அருளிச் செய்கிறார் - காட்டினாலும் - என்று தொடங்கி.

விளக்கம் - கடந்த சூர்ணையில் உள்ள கருத்துக்கு ஒரு சிலர், “நீங்கள் கூறுவது போன்று தர்மம் என்ற பதம், அதர்மங்களில் இருந்து விலகுவதைக் கூறாமல் இருக்கலாம். ஆனால் அந்தப் பதம் ஸர்வ என்ற அடைமொழியோடு உள்ளதால், இந்தப் பொருளை அளிப்பதாகக் கொள்ளலாம் அல்லவோ?”, என்று கேட்கலாம். இதற்கு விடை அருளிச் செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது, அப்படிக் காட்டிற்றாகிலும், அது இவ்விடத்தில் விவக்ஷிதமல்லாமையாலே, அத்தையொழிந்த விஹிதாநுஷ்டாநரூப தர்மங்களான வற்றைச் சொல்லிற்றாமித்தனை - என்கை.

விளக்கம் - அப்படியே நீங்கள் (கடந்த சூர்ணையில் கேள்வி கேட்டவர்கள்) கூறும் பொருளை உணர்த்துவதாக இருந்தாலும், இந்த இடத்தில் அவ்விதம் பொருள் கொள்ளுதல் ஏற்றதாக இல்லை. ஆக அதர்மங்களில் இழியாமல் இருத்தல் என்பதை விட, விதிக்கப்பட்ட தர்மங்களை அநுஷ்டித்தல் என்பதே இங்கு கூறியதாகக் கொள்ள வேண்டும்.

210. தன்னையும், ஈச்வரனையும், பலத்தையும் பார்த்தால் அவை புகுர வழியில்லை.

அவதாரிகை - "இங்ஙன் ஒதுக்குகிறது என்கொண்டு?", என்ன அருளிச் செய்கிறார் - தன்னையும் - என்று தொடங்கி.

விளக்கம் - கடந்த சூர்ணையில் உள்ள கருத்துக்களை எதனைக் கொண்டு கூறுகிறீர்கள் (அல்லது - சூர்ணை 208ல் கேட்கப்பட்ட கேள்வியை எதனைக் கொண்டு தள்ளுகிறீர்கள்) என்ற கேள்விக்கு விடை அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது, அதர்மாநுஷ்டாநம் சேஷிக்கு அநிஷ்டமாகையாலே, அவனுக்கு அதிசயகரனாமது ஒழிய அநிஷ்டகரனாகை சேராதபடியான ஸ்வரூபத்தையுடைய தன்னைப் பார்த்தாலும், ஸஹாயாந்தர ஸம்ஸர்க்காஸஹதையாலே இத்தலையில் ஸ்வயத்தந நிவ்ருத்தியொழிய ப்ரவ்ருத்யம் சத்தில் ஒன்றையும் பொறாத உபாய பூதனான ஈச்வரனைப் பார்த்தாலும், இவனுடைய ப்ரவ்ருத்திக்கு பலம் அவனுடைய ப்ரீதியாகையாலே தாத்ருசமான பலத்தைப் பார்த்தாலும் இம்மூன்றுக்கும் விருத்தங்களான அவை புகுர வழியில்லை என்கை. ஆகையால் தர்மசப்தம் அதர்ம நிவ்ருத்தியைக் காட்டிற்றாகிலும் அததை ஒழிந்தவற்றைச் சொல்லிற்றாகக் கொள்ள வேணும் என்று கருத்து.

விளக்கம் - அதர்மங்களில் ஈடுபடுதல் என்பது எஜமானனாகிய (சேஷி) எம்பெருமானுக்கு கோபத்தை உண்டாக்கும்; அவனது அடிமையாக உள்ள ஜீவனின் ஸ்வரூபத்திற்கு, எம்பெருமானுக்கு விருப்பம் இல்லாதவற்றைச் செய்வது என்பது பொருந்தாது; ஆக, தன்னை ஒருவன் பார்த்துக் கொண்டாலும் இதற்கு இடம் இல்லை (அதர்மம் புக இடமில்லை). ஜீவனின் உபாயமாக உள்ள எம்பெருமான், ஜீவன் தன்னைத் தவிர (எம்பெருமானைத் தவிர) வேறு எந்தவிதமான முயற்சியில் ஈடுபட்டுத் தன்னைக் காத்துக் கொள்ள முயல்வதை பொறுக்காதவனாக உள்ளான். இத்தகைய ஈச்வரனின் ஸ்வரூபத்தைக் கண்ட பின்னரும், அதர்மங்கள் புக இடம் இல்லை. ஜீவனின் எந்த ஒரு செயலும் எம்பெருமானை மகிழ்விப்பதற்காகவே இருத்தல் வேண்டும். இப்படிப்பட்ட பலனின் ஸ்வரூபத்தைக் கண்ட பின்னரும், அதர்மம் புக இடம் இல்லை. ஆக ஜீவனின் ஸ்வரூபம், ஈச்வரனின் ஸ்வரூபம், பல ஸ்வரூபம் ஆகிய மூன்றுக்கும் முரணாக உள்ள அதர்மங்களுக்கு இடமே இல்லை என்றாகிறது. ஆகவே தர்மம் என்ற பதம், "அதர்மங்களைச் செய்யாதே", என்று கூறுவதாக உள்ளபோதிலும், அந்தக் கருத்தைத் தவிர வேறு பலவற்றையும் இங்கு கூறியதாகக் கொள்ளவேண்டும்.

211. மாம் - ஸர்வரக்ஷகனாய், உனக்குக் கையாளாய், உன்னிசைவு பார்த்து, உன் தோஷத்தை போக்யமாகக் கொண்டு, உனக்குப் புகலாய், நீர் சுடுமாபோலே சேர்ப்பாரே பிரிக்கும் போதும் விடமாட்டாதே ரக்ஷிக்கிற என்னை.

அவதாரிகை - அநந்தரம் த்ருதீய பதத்தை உபாதாநம் பண்ணுகிறார் மாம் என்று; அதுக்கு அர்த்தம் அருளிச் செய்கிறார் - ஸர்வ ரக்ஷகனாய் - என்று தொடங்கி.

விளக்கம் - அடுத்து மூன்றாவது பதமான “மாம்” என்பதை விளக்குகிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது, “நம்முடைய ரக்ஷணம் இவன் பண்ணுமோ? பண்ணானோ?”, என்று ஸம்ஸயிக்க வேண்டாதபடி ஸர்வருடையவும் ரக்ஷணத்தில் தீக்ஷிதனாய், “தன் பெருமையையும் நம் சிறுமையையும் பார்த்து நம்மோடு கலப்பற்று இருக்குமோ?”, என்ன வேண்டாதபடி. ஸேநயோருபயோர் மத்யே ரதம் ஸ்தாபய என்று ஏவிக் கார்யங் கொள்ளலாம்படி உனக்குக் கையாளாய், உன்னை ரக்ஷிக்கையில் உண்டான நசையாலே ரக்ஷயாபேஷாம் ப்ரதீக்ஷதே என்கிறபடியே ரக்ஷய பூதனான உன் இசைவு பார்த்து. “நங்குற்றங் கண்டு இகழுமோ?” என்று அஞ்ச வேண்டாதபடி அஸ்தாநஸ்நேஹ காருண்ய தர்மாதர்மாதியாகுலனான உன் தோஷத்தை போக்யமாகக் கொண்டு, அசரண்ய சரண்யனாகையாலே நீயும் பிறரும் உனக்குத் தஞ்சமல்லாத தசையில் ஒதுங்கலாம்படியான புகலாய். சைத்யமே ஸ்வபாவமான ஜலம் ஒளஷ்ணயத்தைப் பஜிக்குமாபோலே அபராதக்ஷாமணம் பண்ணி கடிப்பிக்கும் புருஷகாரபூதரே “தாமரையாளாகிலும் சிதகுரைக்குமேல்” என்கிறபடியே குற்றத்தைக் காட்டி அகற்றும் போதும் விடக்ஷமனன்றிக்கே, “என்னடியாரது செய்யார்” என்று மறுதலித்து ஒருதலை நின்று ரக்ஷிக்கும் என்னை - என்கை.

விளக்கம் - மாம் என்ற பதம் “இவன் நம்மைக் காப்பானோ, மாட்டானோ”, என்ற சந்தேகம் ஏற்படாத வகையில், அனைவரையும் காக்கும் என்னைக் (கண்ணன்) குறிக்கும். நீ கட்டளையிட்டே உனது காரியத்தை என் மூலமாக முடித்துக் கொள்ளலாம் என்பதை ஸ்ரீமத் பகவத் கீதை (1-22) - ஸேநயோருபயோர் மத்யே ரதம் ஸ்தாபய - இரண்டு படைகளுக்கும் நடுவில் எனது தேரை நிறுத்து - என்பதன் மூலம் உணரலாமே! ஆக என்னைக் (கண்ணன்) குறித்து, “தன்னுடைய பெருமை, என்னுடைய சிறுமை ஆகியவற்றை ஆராய்ந்து இவன் நம்முடன் பழகுவானோ? ”, என்ற சந்தேகம் வேண்டாம். உன்னைக் காப்பதில் எப்போதும் ஆர்வம் கொண்டவனாக, ஆனால் நான் அவ்விதம் செய்வதற்கு உனது சம்மதத்தை எதிர்பார்ப்பவனாக எப்போதும் உள்ளேன். இதனை லக்ஷ்மீ தந்திரம் (17-78) - ரக்ஷயாபேஷாம் ப்ரதீக்ஷதே - காப்பாற்ற வேண்டும் என்ற வேண்டுகோளைச்

செய்ய வேண்டும் என்று எம்பெருமான் காத்திருக்கிறன் - என்பதன் மூலம் அறியலாம். தகாதவர்களிடம் அன்பும் கருணையும் கொண்டவனாக, தர்மமான யுத்தத்தை அதர்மம் என்று எண்ணி, மயங்கிக் கலங்கி நிற்கும் உனது தோஷத்தைக் கூட நான் இனிமையாகவே கொண்டுள்ளேன். இதனால், “நம்முடைய குற்றம் கண்டு கைவிட்டு விருவானோ?”, என்ற அச்சம் தேவை இல்லை. அனைவருக்கும் புகலிடமாக உள்ள என்னிடம், நீயும் மற்றவர்களும் வேறு கதி இல்லாமல் நிற்கின்ற நிலைகளில் புகும்படியாக நான் உள்ளேன். தண்ணீர் இயல்பாகக் குளிர்ந்ததே ஆகும். என்றாலும் சில நேரங்களில் அது சுடுவது போன்று, உனக்குச் சிபாரிசு செய்பவளாக உள்ள பெரியபிராட்டியார், பெரியாழ்வார் திருமொழி (4-9-2) - தாமரையாள் ஆகிலும் - என்னும்படி உன் மீது குற்றம் சுமத்தி, என்னை அண்டவிடாமல் அகற்றலாம்; ஆயினும் நான் உன்னைக் கைவிட இயலாமல், பெரியாழ்வார் திருமொழி (4-9-2) - என் அடியார் அது செய்யார் - என்று அவள் கூறுவதை மறுத்துப்பேசி, உன்னைக் காப்பது என்பதில் உறுதியாக உள்ளேன். இப்படியாக உள்ள ஸ்ரீரங்கநாதனை இந்தப் பதம் கூறுகிறது.

212. இத்தால் பரவ்யூஹங்களையும் தேவதாந்தர்யாமித்வத்தையும் தவிர்க்கிறது.

அவதாரிகை - “மாம்” என்று விபவரூபத்தைக் காட்டுகையாலே வ்யாவர்த்திக்கப் படுகிறவற்றை அருளிச் செய்கிறார் - இத்தால் - என்று தொடங்கி.

விளக்கம் - “மாம்” என்ற பதம் கண்ணனின் விபவ அவதாரத்தைக் கூறுவதால், அந்தப் பதம் மூலம் வேறு எது தள்ளப்படுகிறது என்று அருளிச் செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது “என்னை” என்று அவதரித்துக் கண்ணுக்கிலக்காய் அணுகி நிற்கிற தன்னை வரணீயனாகச் சொன்ன இத்தாலே தேச விப்ரக்ருஷ்டதையாலே காணவும் கிட்டவும் ஒண்ணாதபடியிருக்கிற பரவ்யூஹங்களையும், அஸாதாரண விக்ரஹயுக்தமன்றிக்கே உபாயாந்தர நிஷ்டர்க்கு உத்தச்யமாயிருக்கிற அக்நீந்த்ராதி தேவதாந்தர்யாமித்வத்தையும் வ்யாவர்த்திக்கிறது - என்கை.

விளக்கம் - “மாம்” என்ற பதம் நமது கண்ணுக்கு இலக்காக அருகில் உள்ள தன்னைக் கூறுவதால், சேதனன் மிகவும் எளிதாக அடைய இயலும்படியாக உள்ள தன்னைக் கூறுவதால், இந்தப் பதம் - மிகவும் தூரமாக உள்ளதால் காணவும் இயலாமல், அணுகவும் இயலாமல் உள்ள பர வ்யூஹங்களைக் குறிக்கவில்லை . மேலும் “மாம்” என்னும் பதம், மற்ற உபாயங்களைப் பற்றி நிற்பவர்களால் த்யானிக்க ஏற்றவர்களாக உள்ள அக்னி, இந்திரன் போன்ற தேவர்களின்

அந்தர்யாமியாக உள்ள நிலையையும் கூறவில்லை; காரணம் - அந்த நிலையில் விசேஷமான திருமேனி காணப்படுவதில்லை.

213. தர்ம ஸம்ஸ்தாபநம் பண்ணப் பிறந்தவன் தானே "ஸர்வ தர்மங்களையும் விட்டு என்னைப் பற்று" என்கையாலே ஸாஷாத்தர்மம் தானேயென்கிறது.

அவதாரிகை - தர்மங்களையெல்லாம் விட்டுத் தன்னைப் பற்றச் சொல்லுகையாலே பலிதமானதோடு அர்த்த விசேஷத்தை அருளிச் செய்கிறார் - தர்ம ஸம்ஸ்தாபநம் என்று தொடங்கி.

விளக்கம் - அனைத்து தர்மங்களையும் கைவிட்டு, தன்னையே பற்றும்படிக்கூறுவதன் மூலம் பிறக்கின்ற சிறப்பான ஒரு பொருளை அருளிச் செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது, தர்ம ஸம்ஸ்தாபநார்த்தாய ஸம்பவாமி யுகே யுகே என்கிறபடியே ஸ்வப்ராப்திக்கு உடலான தர்மத்தை ஸ்தாபிப்பதாகப் பிறந்தவன் தானே "ஸர்வதர்மாந் பரித்யஜ்ய" என்று மோக்ஷ ஸாதநதயா சாஸ்த்ர ஸித்தங்களான ஸர்வதர்மங்களையும் விட்டு என்னைப் பற்று என்று சொல்லுகையாலே, அவை ஸாஷாத்தர்மங்களன்று. ஸ்தாபநீயமான ஸாஷாத்தர்மம் க்ருஷ்ணம் தர்மம் ஸநாதநம் என்று ஸநாதந தர்மமான தானேயென்னுமிடம் சொல்லுகிறது - என்கை.

விளக்கம் - கீதையில் (4-8) - தர்ம ஸம்ஸ்தாபநார்த்தாய ஸம்பவாமி யுகே யுகே - தர்மங்களை நிலைநாட்ட ஒவ்வொரு யுகத்திலும் நான் அவதரிப்பேன் - என்றான். இதன் மூலம் தன்னை அடைவதற்கு ஏற்ற ஸாதனங்களாக உள்ள தர்மங்களை நிலை நாட்டவே தான் அவதரித்ததாகக் கூறுகிறான். இப்படிப்பட்ட அவன் - ஸர்வதர்மாந் பரித்யஜ்ய - மோக்ஷத்திற்குச் ஸாதனங்களாக சாஸ்த்ரங்களில் கூறப்பட்ட அனைத்து தர்மங்களையும் கைவிட்டு - என்று கூறி, அதனைத் தொடர்ந்து, "என்னைப் பற்று", என்று கூறுகிறான். இதன் மூலம், இவை அனைத்தும் இயல்பான தர்மங்கள் அல்ல என்று உணர்த்துகிறான். இயல்பான தர்மம் என்பது - க்ருஷ்ணம் தர்மம் ஸநாதநம் - கண்ணனே நித்யமான தர்மம் - என்பதன் மூலம் இவனே உணர்த்தியது காண்க.

214. இத்தால், விட்ட ஸாதநங்களில் ஏற்றஞ் சொல்லுகிறது.

அவதாரிகை - இத்தால் என் சொல்லுகிறது? என்ன அருளிச் செய்கிறார் - இத்தால், விட்ட ஸாதநங்களில் ஏற்றஞ் சொல்லுகிறது - என்று.

விளக்கம் - இதன் மூலம் கூறப்படுவது என்ன என்று அருளிச் செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது, இப்படிச் சொன்ன இத்தால் கீழ் விட்ட ஸாதநங்களிற் காட்டில் இந்த ஸாதநத்துக்கு உண்டான ஏற்றஞ் சொல்லுகிறது - என்கை.

விளக்கம் - இதன் மூலம், கைவிடும்படியாகக் கூறப்பட்ட பல ஸாதனங்களைக் காட்டிலும் இந்த சாதனத்திற்கு உள்ள மேன்மை கூறப்பட்டது.

215. அதாவது, ஸித்தமாய், பரம்சேதநமாய், ஸர்வசக்தியாய், நிரபாயமாய், ப்ராப்தமாய், ஸஹாயாந்தர நிரபேக்ஷமாயிருக்கை.

அவதாரிகை - “அதுதான் எது?” என்ன, அருளிச் செய்கிறார் - அதாவது - என்று தொடங்கி.

விளக்கம் - அந்த மேன்மை என்ன என்று அருளிச் செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - இத்தால் கீழ்விட்ட ஸாதநங்களிற் காட்டில் இதுக்கு ஏற்றமாவது - சேதந ப்ரவ்ருத்தியாலே தன் ஸ்வரூப ஸித்தியாம்படி இருக்கையன்றிக்கே ஸநாதந தர்மமாகையாலே ஸித்தமாய். யஸ்ஸர்வஜ்ஞஸ் ஸர்வவித் இத்யாதிகளிற் சொல்லுகிற ஸர்வஜ்ஞ விஷயமாகையாலே பரமசேதநமாய், பராஸ்ய சக்திர் விவிதைவ ச்ருயதே என்கிறபடியே ஸர்வசக்தியாய் சேதநஸாத்யமாய் நடுவே அபாயங்கள் புகுருகைக்கு அவகாசமுண்டாம்படியிருக்கையன்றிக்கே, ஸித்த வஸ்துவாயிருக்கையாலே நிரபாயமாய், பரதந்த்ரனான இச்சேதநனுடைய ஸ்வரூபத்துக்கு அப்ராப்தமாயிராதே ப்ராப்தமாய் கீழ்ச் சொன்ன பரமசேதநத்வாதிகளாலே ஸஹாயாந்தர நிரபேக்ஷமாயிருக்கை - என்றபடி.

விளக்கம் - முன்னர் கைவிட்ட ஸாதனங்களைக் காட்டிலும் இந்த ஸாதனத்திற்கு (கண்ணனே ஸாதனமாக இருத்தல்) உள்ள மேன்மையாவது:

- மற்ற ஸாதனங்கள் ஜீவனின் முயற்சியால் மட்டுமே ஒரு நிலையை அடைகின்றன; ஆனால் இந்த ஸாதனம் நித்யமாக எப்போதும் உள்ளதால், ஜீவனின் முயற்சிகளைச் சார்ந்து இருப்பதில்லை.
- முண்டக உபநிஷத் (1-1-10) - யஸ்ஸர்வஜ்ஞஸ் ஸர்வவித் - யார் அனைத்தைப் பற்றியும், அனைத்தும் அறிகிறானோ - என்று கூறியபடி அனைத்தும் அறிவதால் இவன் பரமசேதனன் ஆவான்.
- ச்வேதாச்வதர உபநிஷத் (6-30) - பராஸ்ய சக்திர் விவிதைவ ச்ருயதே - இவனுடைய சக்தியானது பலவிதமாகவும், உயர்ந்ததாகவும் உள்ளது - என்று கூறியபடி அனைத்தையும் முடிக்கவல்ல சக்தியாக உள்ளான்.
- மற்ற ஸாதனங்கள் அனைத்தும் ஜீவனின் முயற்சியால் நிறைவேற்றப்படுவதால், அவற்றுக்கு ஏதேனும் தடை ஏற்படலாம்; ஆனால், இந்த ஸாதனம் ஸித்த வஸ்துவாக உள்ளதால் அவ்விதம் தடை ஏற்படுமோ என்று அச்சமே இல்லை.
- எம்பெருமானையே சாந்துள்ள ஜீவனின் ஸ்வரூபத்திற்கு மற்ற ஸாதனங்கள் ஏற்புடையதாக அமையாது; இந்த ஸாதனம் ஜீவனின் ஸ்வரூபத்திற்கு ஏற்றதாக உள்ளது.
- பரமசேதனனாக உள்ளதால், எதனையும் எதற்கும் எதிர்பாராத ஸாதனம் ஆகும்.

ஸ்ரீபிள்ளை லோகாசார்யார் திருவடிகளே சரணம்

ஸ்ரீமணவாள மாமுனிகள் திருவடிகளே சரணம்

... தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீ ரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீ ரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:
திருமங்கையாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்
பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்

திருமங்கையாழ்வார் அருளிச்செய்த

திருக்குறுந்தாண்டகம் (நிறைவுப்பகுதி - 8)

17. பேசினார் பிறவி நீத்தார் பேருளான் பெருமை பேசி

ஏசினார் உய்ந்து போனார் என்பது இவ்வுலகின் வண்ணம்
பேசினேன் ஏச மாட்டேன் போதையேன் பிறவி நீத்தற்கு
ஆசையோ பெரிது கொள்க அலை கடல் வண்ணர் பாலே.

பொருள் - திருப்பேர்நகரில் எழுந்தருளியுள்ள எம்பெருமானுடைய பெருமைகளைக் கூறியவர்கள் ஸம்ஸாரத்தைக் கடந்தனர். அவனது பெருமைகளையே குற்றங்கள் போன்று கூறிய சிசுபாலன் போன்றவர்கள் வாழ்வு பெற்றனர். இப்படியாகவே கூறுவது சாஸ்திரங்களின் இயல்பாகும். ஆனால் அறிவற்ற நான், ஏதோ பேசியபடி இருந்தேன். மோகஷம் பெறும் பொருட்டு அவனை ஏசவும் செய்யவில்லை. இந்த ஸம்ஸாரத்தை கடக்கும் பொருட்டு, அலை வீசும் கடல் போன்ற நிறம் கொண்ட அவனிடம் எனக்கு ஆசை அதிகமாவே உள்ளது.

வ்யாக்யானம் - (பேசினாரித்யாதி) - திருப்பேர்நகரான் பெருமை பேசினார் ஸம்ஸாரத்தைக் கடந்தார்கள். (பேருளான் பெருமை பேசி ஏசினாரும்புந்து போனார்) -இவன் பெருமையை ஏசின சிசுபாலாதிகளும் உய்ந்து போனார்கள். (என்பதிவ்வுலகின் வண்ணம்) - என்பது சாஸ்திர மர்யாதை. ஏசுவார்க்கும் அவன் குணங்களைச் சொல்லி ஏசவேணுமே. ஆளவந்தார், "நாட்டையழியாமைக்காக, சிசுபாலனைக் கொற்றவன் வாசலுக்குள்ளே சுழற்றியெறிந்தானத்தனை; ருசி முன்னாகப் பெறுவதிறே பேறாவது" என்று அருளிச் செய்தார்.

விளக்கம் - (பேசினாரித்யாதி) - திருப்பேர் நகரில் உள்ள அப்பக்குடத்தானைப் பற்றிய பெருமைகளைக் கூறுபவர்கள் ஸம்ஸாரத்தைக் கடந்தனர். (பேருளான் பெருமை பேசி ஏசினாரும்ந்து போனார்) - இவனது பெருமைகளை ஏசிய சிசுபாலன் முதலானவர்கள் பரமபதம் பெற்றனர். (என்பதிவ்வுலகின் வண்ணம்) - இப்படியாகவே சாஸ்திரங்கள் கூறுகின்றன. ஏசுபவர்கள் கூட அவனது குணங்களைக் கூறி, அதனைப் பழித்தால் மட்டுமே பிழைப்பர். ஆளவந்தார், "சிசுபாலன் இந்த உலகத்தில் இருந்து வந்தால், உலகத்தை அழித்து விடுவான் என்று எண்ணி, அவனைக் கொன்ற கண்ணன், பரமபதத்தின் வாசல் வழியாக அவனை உள்ளே எறிந்தான். இது சிசுபாலன் பெற்ற பேறு என்று கூற முடியாது, காரணம் அவனுக்கு பரமபதத்தில் ஆசையில்லை", என்று அருளிச் செய்தார்.

வ்யாக்யானம் - (பேசினேன்) - உண்ணப்புக்கு மயிர்ப்பட்டு "அழகிதாக உண்டேன்" என்னுமாபோலே. (ஏசமாட்டேன்) - ஏசிப் பெறும் மோகஷம் வேண்டா. (பேதையேன்) - அறிவுகேடன். (பிறவி நீத்தற்கு ஆசையோ பெரிது கொள்க) - ஸம்ஸாரத்தைவிட ஆசை கரை புரண்டிராநின்றது. ஆனால் குறையென்னென்ன. (அலைகடல்வண்ணர் பாலே) -அது அவன் கையதாயிற்றே. நாம் செய்வதென்? க்ரமப்ராப்தி பார்த்திருக்கவொண்ணாத வடிவு படைத்தவர்.

விளக்கம் - (பேசினேன்) - உண்ணும்போது சோற்றில் மயிர் உள்ளதைக் கண்டு, "நன்றாகவே உண்டேன்", என்று கூறுவது போல். (ஏசமாட்டேன்) - அவனை ஏசி அதன் மூலம் பெறுகின்ற மோகஷம் எனக்கு வேண்டாம். (பேதையேன்) - நான் அறிவற்றவன்; போற்றவும் தெரியவில்லை, ஏசவும் தெரியவில்லை. (பிறவி நீத்தற்கு ஆசையோ பெரிது கொள்க) - ஸம்ஸாரத்தைக் கைவிடும் ஆசை கரை புரண்டு நிற்கிறது. ஆனாலும் எனக்கு உள்ள குறை என்ன என்றால். (அலைகடல்வண்ணர் பாலே) - மோகஷம் அளிப்பது அவன் கையில் அல்லவா உள்ளது? நாம் செய்வதற்கு என்ன உள்ளது? ஆழ்வார் மூலமாக ப்ரபந்தங்களை கைக்கொண்ட பின்னரே அவருக்கு மோகஷம் அளிப்பது என்ற முடிவில் அவன் காத்திருக்க, இவரால் இந்த தாமதம் பொறுக்க முடியவில்லை.

18. இளைப்பினை இயக்கம் நீக்கி இருந்து முன் இமையைக் கூட்டி அளப்பில் ஐம்புலன் அடக்கி அன்பு அவர் கண்ணே வைத்துத் துளக்கமில் சிந்தை செய்து தோன்றலும் சுடர்விட்டு ஆங்கே விளக்கினை விதியில் காண்பார் மெய்ய்மையே காண்கிற்பாரே.

பொருள் - ஐந்து விதமான துன்பங்களை இயங்க முடியாமல் செய்து, நல்ல ஆசனத்தில் அமர்ந்து, மூக்கின் நுனியில் பார்வையை நிறுத்தி, ஐந்து புலன்களை அடக்கி, இடைவிடாமல் த்யானத்தில் ஈடுபட்டு, அவனிடம் பக்தி செலுத்தி, அப்போது சுடர் விட்டு எழுகின்ற ஞானத்தின் மூலம், வேதங்களில் கூறப்பட முறைப்படி அவனை உபாசிப்பவர்கள் எம்பெருமானை தர்மமாகவே காண்பார்களா? (மாட்டார்கள்)

அவதாரிகை - ஸ்வயத்தந்தால் காண்பார்க்குக் காணப்போகாது என்கிறது.

விளக்கம் - தம்முடைய முயற்சி மூலம் அவனைக் காண எண்ணுபவர்களால், அவனைக் காண இயலாது என்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (இளைப்பினையியக்கம் நீக்கி) - அவித்யாஸ்மிதாராக த்வேஷ அபிநிவேசா: க்லேசா: என்று சொல்லுகிற க்லேசங்களுடைய ஸஞ்சாரத்தைத் தவிர்த்து. (இருந்து) - காற்றைப் பிடித்து இருத்துமா போலேயிறே. நாத்யுச்சரிதம் இத்யாதியால் சொல்லுகிறபடி ஓராஸநத்தேயிருந்து. (முன்னிமையைக் கூட்டி) - ஸம்ப்ரேக்ஷய நாஸிகாக்ரம் ஸ்வம் திசச்சாநவ லோகயந் என்னும்படியே, உள்ளே பார்க்கில் அநுபூத விஷயங்கள் தோற்றும்; புறம்பே பார்க்கில் விஷயங்கள் தானாயிருக்குமென்று நடுவே நிற்கை. (அளப்பிலைம்புலனடக்கி) - அளவிறந்த இந்த்ரியங்களை ப்ரத்யக்காக்கி. (அன்பவர் கண்ணே வைத்து துளக்கமில் சிந்தை செய்து) - அவிச்சிந்ந ஸ்ம்ருதி ரூபமான பக்தியைப் பண்ணி. (சுடர்விட்டுத் தோன்றலும்) - இப்படி சுடர் விட்டுத் தோன்றுகிற ஜ்ஞானத்தாலே. (விளக்கினை) - வேத விளக்கினை. வேதங்களாலே ஜ்யோதீரூபனாக ப்ரதிபாதிக்கப்பட்ட விளக்கை. (விதியிற் காண்பார்) - சாஸ்த்ரங்களில் விதித்தபடியே உபாஸித்து அவனைக் காண்பார். (மெய்ம்மையே காண்கிற்பாரே) - என்றும் உளனாயிருக்கிற ஸர்வேச்வரனைக் காணவல்லரே? காணமாட்டாரென்றபடி. அதவா, இப்படி யோக சாஸ்த்ரத்தில் சொல்லுகிறபடியே உபாஸித்துக் காண்பார்க்குக் காணாலாமென்றுமாம்.

விளக்கம் - (இளைப்பினை இயக்கம் நீக்கி) - அவித்யாஸ்மிதாராக த்வேஷ அபிநிவேசா: க்லேசா: - அறியாமை, கர்வம், ஆசை, பகைமை, பற்று ஆகிய ஐந்தும் க்லேசங்கள் - என்று கூறும்படி உள்ள ஐந்து துன்பங்களின் இயக்கத்தை நிறுத்தி. (இருந்து) - காற்றை ஓர் இடத்தில் பிடித்து கீதை (6-11) - நாத்யுச்சரிதம் - உயர்ந்ததாகவும், தாழ்ந்ததாகவும் இல்லாமல் - என்பது போன்று ஓர் ஆசனத்தில் அமர்ந்து. (முன் இமையைக் கூட்டி) - கீதை (6-13) - ஸம்ப்ரேக்ஷய நாஸிகாக்ரம் ஸ்வம் திசச்சாநவ லோகயந் - மற்ற திசைகளைப் பாராமல் தன்னுடைய மூக்கின்

நுனியைப் பார்த்தபடி - என்பதற்கு ஏற்ப உள்ள நிலை. கண்களின் உள்ளே பார்த்தால் அனுபவித்த உலக விஷயங்களை மீண்டும் அசை போடும்; கண்களைத் திறந்து வெளியில் பார்த்தால், உலக விஷயங்கள் உள்ளே புகுந்து விடும். ஆக நடுவில் நிற்கவேண்டும். (அளப்பில் ஐம்புலன் அடக்கி) - அளவிறந்த புலன்களை உள்ளே அடக்கி. (அன்பு அவர் கண்ணை வைத்து துளக்கமில் சிந்தை செய்து) - இடைவிடாது த்யான ரூபமாக பக்தியை எம்பெருமான் மீது வைத்து. (சுடர் விட்டுத் தோன்றும்) - அப்போது சுடர் விட்டு எழுகின்ற ஞானத்தால். (விளக்கினை) - திருவாய்மொழி (4-7-10) - வேத விளக்கினை - என்னும்படி வேதங்களால் விளக்காக கூறப்படுபவனை. (விதியிற் காண்பார்) - சாஸ்திரங்களில் கூறப்பட்டபடி உபாஸித்து அவனைக் காண்பவர்கள். (மெய்யம்மையே காண்கிற்பாரே) - என்றும் எங்கும் உள்ள ஸர்வேச்வரனைக் காண்பார்களா? காணமாட்டார்கள். அல்லது, யோக சாஸ்திரங்களில் கூறியபடி உபாசிப்பவர்கள் அவனைக் காணலாம் என்றும் பொருள் கூறலாம்.

19. பிண்டியார் மண்டை ஏந்திப் பிறர்மனை திரிதந்து உண்ணும்
முண்டியான் சாபந் தீர்த்த ஒருனார் உலகம் எத்தும்
கண்டியூர் அரங்கம் மெய்யம் கச்சி பேர் மல்லை என்று
மண்டினார் உய்யல் அல்லால் மற்றையார்க்கு உய்யலாமே.

பொருள் - எலும்புப்பொடிகள் உதிர்கின்ற மண்டை ஓட்டை ஏந்திக் கொண்டு, அனைவரது வீடுகளிலும் திரிந்தபடி, பிச்சை எடுத்து உண்கின்ற மொட்டை அடித்தவனான சிவனுடைய சாபத்தை நீக்கிய, ஒப்பற்ற ஒருவனது ஊராக உலகங்கள் கொண்டாடுகின்ற - திருக்கண்டியூர், திருவரங்கம், திருமெய்யம், திருக்கச்சி, திருப்பேர்நகர் மற்றும் திருக்கடல்மல்லை ஆகிய திவ்யதேசங்களில் ஈடுபட்டவர்கள் மட்டுமே உய்ய முடியும். மற்றவர்களால் உய்ய முடியுமோ? (முடியாது).

வ்யாக்யானம் - (பிண்டியார் மண்டையேந்தியித்யாதி) - உளுத்து அளம் பற்றின சுவர் போலே பொடியிதிருகிற தலையோட்டைக் கையிலே ஏந்தி. (பிறர்மனை திரிதந்துண்ணும்) - "முடையடர்த்த சிரமேந்தி மூவுலகும் பலிதிரிவோன்" என்கிறபடியே நெடுங்காலம் கையோட்டைக் கொண்டு திரிந்து இரந்துண்டான். (முண்டியான்) - தாபஸ வேஷத்தையுடைய ருத்ரன். (சாபந்தீர்த்தவொருவன்) - ப்ரஹ்மஸாபத்தாலே மண்டையேந்தித் திரிந்தவன் ஸாபம் அவனை விட்டுப் போம்படி பண்ணின அத்விதீயம். (ஊரித்யாதி) - அவனாரான உலகமேத்தும் திருக்கண்டியூர், கோயில், திருமெய்யம், திருக்கச்சி, திருப்பேர், திருக்கடல்மல்லையென்று. (மண்டினார்ய்யலல்லால்) - அவனுக்கந்தருளின இத்திருப்பதிகளிலே நெஞ்சு மண்டினவர்கள் உய்யலல்லாது. (மற்றையார்க்குய்யலாமே) - அல்லாதார்க்கு உஜ்ஜீவிக்க விரகுண்டோ?

விளக்கம் - (பிண்டியார் மண்டையேந்தியித்யாதி) - உளுத்துப் போய், உப்பு ஏறிய சுவர் போன்று, பொடிப்பொடியாக உதிர்கின்ற நான்முகனின் மண்டை ஓட்டைக் கையில் ஏந்தி. (பிறர்மனை திரிதந்துண்ணும்) - பெரிய திருமொழி (6-9-1) - முடையடர்த்த சிரமேந்தி மூவுலகும் பலிதிரிவோன் - என்னும்படி நீண்ட காலமாக நான்முகனின் மண்டை ஓட்டைக் கையில் கொண்டு, அங்கும் இங்கும் திரிந்து, பிச்சை எடுத்து உண்டான். (முண்டியான்) - தவம் செய்வதற்கு ஏற்ற வேஷம் கொண்டவன். (சாபந்தீர்த்தவொருவன்) - நான்முகனின் சாபத்தால் மண்டை ஓட்டினை ஏந்தியபடி திரிந்தவனின் சாபம் அவனை விட்டு நீங்கியபடி செய்தவன்; இவனைப் போன்று இன்னொருவன் இல்லை என்னும்படியான எம்பெருமான். (ஊரித்யாதி) - அவனுடைய ஊராகிய உலகத்தாரால் போற்றப்படும் திருக்கண்டியூர், திருவரங்கம், திருமெய்யம், திருக்கச்சி, திருப்பேர்நகர், திருக்கடல்மல்லை. (மண்டினார்ய்யலல்லால்) - அவன் விருப்பத்துடன் வாசம் செய்கின்ற இந்த திவ்ய தேசங்களில் நெஞ்சம் ஈடுபட்டு உள்ளவர்கள் மட்டுமே உய்ய இயலும் அல்லாது. (மற்றையார்க்குய்யலாமே) - மற்றவர்களுக்கு உய்வதற்கு வழி உண்டோ?

20. வானவர் தங்கள் கோனும் மலர்மிசை அயனும் நாளும்

தேமலர் தூவி ஏத்தும் சேவடிச் செங்கண் மாலை

மானவேல் கலியன் சொன்ன வண்டமிழ் மாலை நாலைந்து

ஊனமது இன்றி வல்லார் ஒளி வீசும்பு ஆள்வர் தாமே.

பொருள் - தேவர்களின் தலைவனான இந்திரன், தாமரையில் பிறந்த நான்முகன் ஆகியவர்கள் எப்போதும் அழகான மலர் மாலைகளை இட்டுத் துதிக்கும்படியான அழகான திருவடிகளை உடையவன்; சிவந்த திருக்கண்களைக் கொண்டவன்; இப்படிப்பட்ட திருமாலைக் குறித்து, நீண்ட வேலை உடைய திருமங்கைமன்னன் அருளிச் செய்த, ஆழ்ந்த பொருள் கொண்ட தமிழ் மாலையாகிய இந்த இருபது பாசுரங்களையும், எந்தப் பலனையும் எதிர்பாராமல் கற்பவர்கள் பரமபதத்தை ஆள்வார்கள்.

வ்யாக்யானம் - (வானவரித்யாதி) - இந்திரனும் ப்ரஹ்மாவும் எப்போதும் செவ்வியையும் தேனையுடைத்தான புஷ்பங்களைப் பணி மாறி ஏத்தும் அழகிய திருவடித் தாமரைகளையுடைய புண்டரீகாசுஷணை. (மானவேலித்யாதி) - பெருந்தன்மையையுடைய வேலையுடைய ஆழ்வார் அருளிச்செய்த பரமோதாரமான தமிழ்மாலை; (நாலைந்து) - இருபதையும், அந்நய ப்ரயோஜநராய்க் கற்க வல்லவர்கள் தெளிவிசும்பான பரமபதத்தை ஆளப்பெறுவார்கள்.

விளக்கம் - (வானவரித்யாதி) - இந்த்ரனும், நான்முகனும் எப்போதும் அழகு மற்றும் தேனை உடையதான மலர்களைக் கொண்டு போற்றுகின்ற அழகான தாமரை போன்ற திருவடிகளை உடைய செந்தாமரைக் கண்ணனை. (மானவேல்) - ஆழ்வார் போன்றே பரந்த மனம் கொண்ட வேல். இந்த வேலைக் கொண்ட ஆழ்வார் அருளிச் செய்த உன்னதமான தமிழ் மாலை. (நாலைந்து) - இருபது பாசுரங்களை, எந்தப் பலனும் எதிர்பாராமல் கற்பவர்கள், திருவாய்மொழி (9-7-5) - தெளிவிசம்பு - என்று கூறுகின்ற பரமபதத்தை ஆள்வார்கள்.

திருமங்கையாழ்வார் அருளிச்செய்த திருக்குறுந்தாண்டகம் ஸம்பூர்ணம்

ஸ்வாமி பெரியவாச்சான்பிள்ளை அருளிச்செய்த
வ்யாக்யானம் ஸம்பூர்ணம்

பெரியபெருமாள் திருவடிகளே சரணம்
திருமங்கைமன்னன் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

தொண்டரடிப்பொடியாழ்வார் அருளிச் செய்த

திருமாலை

(பகுதி - 24)

12. நமனும் முற்கலனும் பேச நரகில் நின்றார்கள் கேட்க
நரகமே சுவர்க்கம் ஆகும் நாமங்கள் உடைய நம்பி
அவனது ஊர் அரங்கம் என்னாது அயர்த்து வீழ்ந்து அளிய மாந்தர்
கவலையுள் படுகின்றார் என்று அதனுக்கே கவர்கின்றேனே.

பொருள் - யமனும் முற்கலன் என்பவனும் நரகத்தில் நின்றபடி எம்பெருமானின் திருநாமம் குறித்துப் பேசிக்கொண்டிருந்தனர். அப்போது நரகத்தில் உழன்று கொண்டிருந்தவர்கள் அதனைக் கேட்டனர். இதனால் அந்த நரகமே ஸ்வர்க்கம் போன்று ஆகிவிட்டது. "இப்படிப்பட்ட உயர்ந்த திருநாமங்களைக் கொண்ட எம்பெருமானின் இருப்பிடமானது திருவரங்கம்", என்று முழங்காதபடி மக்கள் உள்ளனரே! இதனைக் கூறாமல், அவனை மறந்து, உலக விஷயங்கள் என்னும் குழியில் விழுந்து, துயரத்தால் சூழப்பட்டு உள்ளனரே! இப்படி இவர்கள் உள்ளனரே என்று எண்ணியே நான் கவலை அடைகிறேன்.

அவதாரிகை - "வாயாலே திருநாமத்தைச் சொல்லச் சொன்னீர். எங்கள் பாபத்தாலே பஹுஜல்பம் பண்ண சூடிமராகா நின்றோம். திருநாமம் சொல்ல சக்தராகிறிலோம்" என்ன; ஆகில் ச்ரவணமாத்ரத்தாலே திருநாமம் உத்தாரகமென்று முத்தலோபாக்யாந முகத்தாலே சொல்லி, "இப்படிப்பட்ட ப்ரபாவத்தையுடையவன் ஊர் கோயிலென்று உஜ்ஜீவிக்கலாயிருக்க, துக்கபாகிகளாவதே!" என்று இவர்களந்தத்ததைப் பொறுக்க மாடுகிறிலேன்" என்கிறார்.

விளக்கம் - ஸம்ஸாரிகள் ஆழ்வாரிடம், "எங்கள் வாயால் பெரியபெருமானின் திருநாமத்தைக் கூறும்படி உரைத்தீர்கள். ஆனால், எங்களது பாவங்கள் காரணமாக எங்களால் உலக விஷயங்கள் குறித்து மட்டுமே பேச முடிகிறது, அவனது திருநாமத்தைக் கூறும் திறன் இல்லாமல் உள்ளோம்", என்றனர். இதனைக் கேட்ட ஆழ்வார், "கவலை வேண்டாம், அவனது திருநாமத்தை மற்றவர்கள் கூற நீங்கள் அதனைக் கேட்டாலே போதுமானது, உங்களைக் கரையேற்றும்", என்றார். தொடர்ந்து விஷ்ணுபுராணத்தில் உள்ள முற்கலன் என்பவன் குறித்த சரிதம் கூறி, "இப்படிப்பட்ட மேன்மையான திருநாமத்தைக் கொண்டவன் உறைகின்ற ஊராகிய

திருவரங்கத்தின் பெயரை மட்டுமே கூறிப் பிழைத்துவிடலாமே! அதனையும் செய்யாமல் ஸம்ஸாரத்தின் துயரத்தில் ஆழ்கின்றனரே!", என்று ஸம்ஸாரிகள் படுகின்ற துன்பங்களைக் கண்டு, "என்னால் பொறுக்க இயலவில்லையே", என்று புலம்புகிறார்.

வ்யாக்யானம் - (நமனும் முக்கலனும் பேச) - பண்டு முக்கலனென்பானொருவன் பாபப்ரசுரனாய் வர்த்திக்கிற நாளிலே திலதேநுவை தாநம் பண்ணுகிற ஸமயத்திலே, "க்ருஷ்ணாய" என்று கொடுத்தான். பின்பு அவனுடைய மரணதசையிலே யமபடர் வந்து நெருக்கி, யமன் பக்கலிலே கொண்டு செல்ல, யமன்தான் இவனை எதிர்கொண்டு ஸம்பாவிக்க, "உன்னுடைய படர் என்னை நெருக்கிக் கொண்டுவர, நீ ஸம்பவியா நின்றாய்; இதுக்கு ஹேதுவென்?", என்ன; "உன்னுடைய ப்ரபாவம் அவர்களும் அறிந்திலர், நீயும் அறிந்திலை, ஒரு கால் திருநாமத்தைச் சொன்னாய் காண்", என்று அதை ப்ரஸமஸிக்க, இங்ஙனே ப்ரஸக்தாநுப்ரஸக்தமான இத்தை நரகாநுபவம் பண்ணுகிறவர்கள் கேட்டவநந்தரம் அவ்விடந்தானே ப்ராப்ய பூமியாய்த்தென்று சொல்லிப் போவதொரு கதையுண்டு; அதை இங்கே சொல்லுகிறது.

விளக்கம் - (நமனும் முக்கலனும் பேச) - முன்பு ஒரு காலத்தில் முக்கலன் என்று ஒருவன் வாழ்ந்து வந்தான். இவன் மிகுந்த பாவங்கள் செய்தபடி வாழ்ந்தான். ஒருமுறை அவன் தனது பாவங்களுக்குப் பரிகாரம் தேடும் வகையில், எள்ளினால் ஆன ஒரு பசுவைத் தானமாக அளித்தான். அவ்விதம் தானம் அளிக்கும் நேரத்தில், "க்ருஷ்ணார்ப்பணம்" என்று கூறியபடி அளித்தான். பின்னர், அவன் மரணம் அடைந்தபோது அங்கு வந்த யமதூதர்கள், அவனிக் கட்டி இழுத்துக்கொண்டு யமனிடம் நிறுத்தினர். இப்படி வந்த அவனை யமன் ஓடி வந்து வரவேற்றான். இதனைக் கண்ட முக்கலன் யமனிடம், "உன்னுடைய தூதர்கள் என்னைத் துன்புறுத்தி அழைத்து வந்தனர். ஆனால் நீயோ இப்படி வரவேற்கிறாய். உனது செயலின் காரணம் என்ன?", என்று வினவினான். இதற்கு யமன் முக்கலனிடம், "உன்னுடைய மேன்மை எனது தூதர்களுக்குத் தெரியாது. நீயே உனது பெருமையை அறிந்தவன் அல்லன். முன்பு ஒரு காலத்தில் கண்ணனின் திருநாமத்தை நீ கூறியதால், உனக்கு இந்த மேன்மை உண்டானது", என்றான். இப்படியாக யமன் எம்பெருமானின் திருநாமத்தைப் பற்றிக் கூறினான். இப்படியாக இவர்கள் இருவரும் திருநாமத்தின் மேன்மையைப் பேசியபடி நின்றதை, நரகத்தின் உழன்று கொண்டிருப்பவர்கள் கேட்டுக் கொண்டிருந்தனர். உடனே அந்த இடமே ஸ்வர்க்கம் போன்றதாகி, அவர்களுக்கு இன்பம் ஏற்பட்டது. இந்த நிகழ்வை இங்கு அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (நமனும் முக்கலனும் பேச) - முக்கலபகவான் “ஸத்காரத்துக்கு ஹேதுவென்?”, என்று சொல்ல, யமன், “முன்பே திருநாமம் சொன்னாய்காண்”, என்று சொன்ன இவ்வளவேயாய்த்துப் பிறந்தது. யமன் பாவநமாகத் திருநாமத்தைச் சொன்னானுமல்லன். முக்கலபகவான் கேட்க அவனுக்கு உபதேசித்தானுமல்லன். நாரகிகளைத் தன் கை சலிக்க நலிந்து, இவற்றுக்கு இனி போக்கடி ஈதென்று சொன்னானுமல்லன். கிம் த்வயா நார்ச்சிதோ தேவ: கேசவ: க்லேசநாசத: என்று அவர்களை கர்ஹித்துச் சொன்னானுமல்லன். திருநாமம் சொன்னானொருவன் நரகம் புக்கானென்று தன் பதத்துக்கு ஹாநி வருகிறதோவென்று சொன்னானத்தனை.

விளக்கம் - (நமனும் முக்கலனும் பேச) - முதகலன் யமனிடம், “நீ என்னை வரவேற்கக் காரணம் என்ன?”, என்றான்; இதற்கு யமன், “நீ முன்பு க்ருஷ்ணனின் திருநாமத்தை உச்சரித்தாய்”, என்றான். இவ்வளவுதான் அங்கு நடந்த உரையாடல் ஆகும். யமன் தனக்கு ஓர் உபாயம் என்று எண்ணி எம்பெருமானின் திருநாமத்தைக் கூறவில்லை; முக்கலன் கேட்டு அவனுக்கு எம்பெருமானின் திருநாமத்தை உபதேசம் செய்யவில்லை; நரகத்தில் உழல்பவர்களைத் தனது கை வலிக்க அடித்து, இவர்கள் இங்கிருந்து புறப்பட திருநாமமே வழி என்று எண்ணி திருநாமத்தைக் கூறவில்லை; கிம் த்வயா நார்ச்சிதோ தேவ: கேசவ: க்லேசநாசத: - பாவியிடம் யமன், “அழகான குழல்களை உடைய கேசவன் உன்னால் அர்ச்சிக்கப்படவில்லையோ?”, என்று கேட்பானாம், இது போன்று அவர்களைக் கேட்கும் நேரத்தில் திருநாமத்தைக் கூறவில்லை; “எம்பெருமானின் திருநாமத்தை உச்சரித்தவன் இங்கு வருகிறான். அவனை நாம் உபசாரம் செய்யவில்லை என்றால் நமது யமபதவிக்கு ஆபத்து”, என்று எண்ணியதே அங்கு நிகழ்ந்தது.

வ்யாக்யானம் - (நரகில் நின்றார்கள் கேட்க) - பாபம் பண்ணுகிற ஸமயத்திலே அநுதபித்து மீண்டு, ப்ராயச்சித்தம் பண்ணும் ஸமயத்தில் கேட்டாருமல்லர். பாபத்தினுடைய பலாநுபவம் பண்ணுகிற ஸமயத்திலேயாய்த்துக் கேட்டது. அப்போது தானும் ஸமித்பாணிகளாய்க் கேட்டாருமல்லர்; ப்ராஸங்கிகமாகத் திருநாமம் செவிப்பட்டவித்தனை. ”பாபம் பண்ணுகிற வேளையில் ப்ராஸங்கிகமாகவும் ஒருத்தர் திருநாமம் சொல்லுவாரில்லையோ, அப்போது கேளாதொழிவானென்”, என்னில் அப்போது விஷய ப்ராவண்யத்தால் வந்த செருக்காலே செவிப்படாது; இப்போது துக்காநுபவம் பண்ணுகிறவளவாய் “ஆரொரு நல்வார்த்தை சொல்வார்?” என்னும் தசையாகையாலே செவிப்படுமே.

விளக்கம் - (நரகில் நின்றார்கள் கேட்க) - பாவம் செய்யும்போது வருந்தி, “இனி பாவம் செய்வதில்லை”, என்று உறுதி பூண்டு, தனது பாவத்திற்கான பரிகாரம் தேடும்போது எம்பெருமானின் திருநாமத்தை இவர்கள் கேட்கவில்லை. மாறாக, அந்தப் பாவத்திற்கான பலனை நரகத்தில் அனுபவிக்கும்போது அல்லவோ

கேட்டனர்? அப்போதும் இவர்கள் உபதேசம் பெறும் வேளையில் கையில் ஸமித்துடன் நின்று கேட்கவேண்டும் என்னும் முறையுடன் கேட்கவில்லை; யாரோ இருவர் பேசிக் கொள்வதை மட்டுமே கேட்டனர். “பாவம் செய்யும்போது எம்பெருமானின் திருநாமம் பற்றி இவர்கள் பேசவில்லை என்றாலும், இதே போன்று வேறு யாரோ பேசுவதை அப்போது இவர்கள் கேட்கவில்லையோ?”, என்ற சந்தேகம் எழலாம். அந்த நேரத்தில் இவர்களுக்கு விஷயங்களின் மீது உள்ள ஈடுபாடு காரணமாக, அவ்விதம் யாராவது பேசிக் கொண்டிருந்தாலும் காதில் விழுந்திருக்காது. ஆனால் அந்தப் பாவத்திற்கான பலனை அனுபவிக்கும்போது, துயரத்தில் ஆழ்ந்து, “யாராவது இந்தத் துன்பத்தில் இருந்து தப்பிக்க உபாயம் கூறமாட்டார்களா”, என்று வருந்தும்போதே காதில் விழும்.

தொண்டரடிப்பொடியாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்

ஸ்வாமி பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்

... தொடரும்